

Puzzled

Daniel:

Kijk, volgens mij kan je het vergelijken met het weer. Ken je dat gevoel wanneer je vanuit je kantoorhokje de stadsgebouwen tegen de zwartgrijze lucht ziet afsteken en je er een moment lang van overtuigd bent dat je voor eeuwig in deze dag zal vastzitten? En toch, later op die dag heeft je hoofd naar andere dingen gestaan, heb je telefoons gepleegd die je er even hebben uitgetrokken, heb je een babbeltje geslagen met Luk of Randall over de winstkansen van de loterij en wanneer je naar de herentoiletten gaat, werp je eerder toevallig een blik naar buiten om tot je verwondering plots een zonovergoten parking te ontwaren waarop het wel midzomer lijkt. De bries die door de gekiepte ramen binnenwaait brengt je terug naar een tijdloosheid die je enkel kent van in je kindertijd. En nu heb ik het niet over 'na regen komt zonneschijn' of welke van die clichés dan ook die Marie van Research & Development altijd gebruikt. Ik bedoel dat het onwezenlijk is hoe twee gemoedstoestanden die zo aan mekaar tegengesteld zijn en elk zo profaan en permanent kunnen aanvoelen, niet enkel in één en hetzelfde leven te passen zijn- maar zelfs in één en dezelfde dag. Wel, zo was het ook vandaag: sinds de ruzie van vanochtend is er met moeite anderhalf uur voorbij gegaan, en toch voelt ze aan als een herinnering van jaren geleden.

Het begon toen ik wakker werd met barstende hoofdpijn. Annie houdt vol dat het aan mijn kussen ligt, maar we weten beiden dat ik tegenwoordig te laat opblijf om vruchteloos aan dat nieuwe nummer te werken. Een ode aan haar trouwens, dat ironisch genoeg door h  r de laatste tijd maar niet vorderde. Gisteren onderbrak ze me voortdurend door de muziekkamer binnen te komen met praktisch gedoe zoals de rekening voor het kuisen van onze verwarmingsketel of de planning voor etentjes met vrienden die we al lang niet meer hadden gezien. Ik bedoel Jezus, de regel die we hadden geïnstalleerd dat dinsdagavond voor mij en mijn muziek was, leek niet eens meer te bestaan. Toen we net samenwoonden hadden we er genoeg aan elke avond met z'n tweeën in de zetel te liggen terwijl ik wat ideeën op de gitaar uitprobeerde. Maar ergens onderweg was er een televisie bijgekomen, en een auto, en een verwarmingsketel die onderhouden moest worden, en een job die mijn deel van de aflossingen betaalde maar die me in mijn vrije tijd niet van mijn muziek weghield. Zo gingen levens, dat wisten we, maar het leek pas gisteren tot me door te dringen hoe ver Annie ondertussen van me was weggedreven. En als ik zelfs haar niet meer kon warm maken voor mijn muziek, waarom folterde ik mezelf dan op mijn 37^e nog met pogingen om eigen materiaal te schrijven?

Toen ik naast haar in bed kroop, sliep ze al diep. Ik staarde nog een uur of wat naar twee zwarte vegen op het plafond waarvan niemand nog wist hoe ze er gekomen waren, en daarna probeerde ik tot rust te komen door mijn ademhaling op de hare af te stemmen. Maar waar zij een hele droom op   n enkele ademhaling leek te kunnen doen, ademde ik in en uit alsof ik net voor mijn leven had gerend.

Uiteindelijk duurde het nog tot vanochtend, toen zij onder de douche stond en ik in de keuken mijn lunchpakket voor de middag klaarmaakte, dat ik finaal zwichtte onder de verschrikkelijke droefenis van alles. De rechtstreekse aanleiding was eerder banaal; ze had weer haar zelfbereide pindakaas gemaakt waarvan ik altijd al vond dat ze scherp smaakte, bijna misselijkmakend om eerlijk te zijn, hoewel ik haar dat nooit had durven zeggen. Dit stilzwijgen over de jaren heen was goed bedoeld, ik wilde haar gevoelens niet kwetsen, begrijp je? Wist ik veel dat ze er een gewoonte van zou gaan maken om mij er een plezier mee te doen, waardoor het na een tijdje simpelweg te laat was om nog op mijn stappen terug te keren en het meer een gewoonte werd om de beproeving stilzwijgend te ondergaan. Alleen bracht dat in het licht van de afgelopen weken een ellendig nieuw inzicht met zich mee: wat als ook zij me al die tijd had

gezegd dat ze mijn nummers prachtig vond, terwijl ze ze stiekem, nu ja... misselijkmakend vond?

Tegen het moment dat ze met haar gewassen haren in een handdoek gewikkeld de keuken binnenkwam, ging er zoveel door me heen dat ik definitief brak. Ik wilde haar vragen of ze nog steeds van me hield, wat er gebeurd was met het vuur in onze relatie, en of ze plannen had om me te verlaten, maar in de plaats was het enige wat eruit kwam:

“vind je mijn nieuw nummer niet mooi?”

Mijn stem brak knullig in twee, waardoor ik des te fragieler klonk. Maar in plaats van deze plotselinge vertoning van mijn kwetsbaarheid aan te grijpen om me te troosten, maakte ze het enkel erger door me verschrokken aan te kijken- en vervolgens helemaal niets te zeggen. Het oneindige moment dat erop volgde, waarin het gezoem van de koelkast de pijnlijke stilte nog meer leek te onderstrepen, zorgde ervoor dat ik uit pure schaamte het huis uitstormde en met gierende banden het grijze ochtendverkeer invluchtte.

Toen ik op kantoor aangekomen was, had de regenbui zich omgeschoold tot een stevige storm en sloegen de takken van de wilgen op de parking luid tegen de zijkant van het aluminium

buitenwerk van het gebouw. Ik bleef in mijn hoofd horen hoe belachelijk die knik in mijn stem had geklonken:

“vind je mijn nieuw nummer niet mooi?”

Myriam, die haar bureau al vier jaar recht tegenover het mijne had, droeg een uitgerafelde, okerkleurige slobbertrui, een geval dat je naar mijn mening niet eens *thuis* zou moeten dragen voor het geval er iemand onverwachts zou aanbellen. Toen ze opstond en koffie ging halen, merkte ik dat de rand van haar jeanspijp in haar linkerkous stak. Mijn gevoeligheid voor details stak de kop op en binnen de kortste keren was mijn kijk op alles in het kantoor vergiftigd met een onmetelijke treurigheid: het ziellose aquarium naast de koffieautomaat en de waterverdeler, de ingelijste, vergeelde posters van eerdere reclamecampagnes van het bedrijf, of de manier waarop Geoffrey, onze tien jaar jongere baas, met zijn secretaresse Santina in zijn kielzog van de ene kant van de ruimte naar de andere sjeesde terwijl hij zijn linkeroog nog feller dan anders samenknep. Meer dan ooit bracht die zenuwtrek een slepend medelijden bij mij teweeg, een gevoel van immense tristesse bij de gedachte dat dit banale werk, inkt voor kopieermachines aan de man brengen, hem een permanent trekkende beweging op het gezicht had opgeleverd, een litteken van zijn dienst hier in de loopgraven van het kantoorwezen. Ik

keek naar Luk, Randall, Katrien, Steven en Marie, en zag overal dezelfde grijze alledaagsheid. Maar de allergrootste gruwel voelde ik toen ik mijn blik naar mezelf wendde om te merken dat ik exact dezelfde keuzes had gemaakt als alle anderen hier. De oude trui, het verkleurde hemd, de goed-genoeg-voor-werk-broek, mijn platgedrukt mutshaar dat me aanstaarde vanuit de reflectie in mijn scherm: ook ik had die ochtend mijn uniform van de middelmatigheid aangetrokken voor nog maar eens een nutteloze dag duf kantoorwerk.

Uiteraard kwam mei 2017 me weer voor de geest. Daar zou ik voor moeten blijven oppassen, had de psy me gezegd. Ik had technieken geleerd om rustig te blijven, maar ik wist hoe gemakkelijk ik ervoor kon kiezen om toch de donkerte op te zoeken. En eens ik die zou omarmen, wat zou me dan tegenhouden om deze keer wel voluit te gaan in mijn acties? Ik kwam stilaan in de gevarenszone terecht en mijn verleden indachtig wist ik dat enkel een goddelijke interventie me zou kunnen helpen.

En net op dat moment kwam ze aan.

Wanneer ik haar door de glazen deur in de inkomhal van het gebouw zag staan, dacht ik even te dagdromen maar ze stond

er wel degelijk: Annie, doorweekt van de regen en hulpeloos om zich heen kijkend op zoek naar iemand die haar kon ontvangen. Ze zag er verwilderd uit, een beetje zoals oudere mensen die men 'verward' noemt: haar haar schoot alle kanten uit, ze had een paniekerige blik in haar ogen die ze op iets gefixeerd leek te hebben, en om het vreemde beeld compleet te maken had ze mijn boterhamendoos in haar handen geklemd. Ik sprong overeind, haastte me naar haar toe en toen ze me zag aankomen brak er een voorzichtige glimlach door op haar gezicht. 'Je bent je boterhammen vergeten' zei ze, verlegen leek het haast.

"Ik weet hoeveel je van die pindakaas houdt" stamelde ze er achteraan.

Hoe ze daar stond, snoerde me de keel dicht. Het bracht in één beeld alles samen waarom ik Annie zo graag zag: haar bereidheid om zo'n stormbui te trotseren, de breekbaarheid om hier zo doordrenkt op mijn werk aan te komen in die goedkope regenjas, de boterhammen met haar pindakaas die weliswaar ellendig smaakte, maar die ze desalniettemin speciaal voor mij had gemaakt in de veronderstelling dat ze me er plezier mee deed, en die grote, hazelnootbruine ogen die, zeker sinds mei 2017, de kracht hadden om mij werkelijk door alles te slepen. Ietwat plechtig overhandigde ze me de brooddoos en na een korte

aarzelend zei ze eindelijk de verlossende woorden waar ik zo naar had verlangd:

“ik vind je nieuwe nummer prachtig, Daniel.” Toen gaf ze me een kus, keerde zich om en vertrok even plots als ze gekomen was.

“Ik vind je nieuwe nummer prachtig, Daniel.”

Net zo onverwachts als het wolkendek kon openbreken om de verborgen schoonheid van de wereld te onthullen, had één zin mijn hele wereld veranderd. Toen ik naar mijn bureau terugliep, hoorde ik muziek. Ik leek lichter te zijn- bewegen ging gemakkelijker en ik ademde weer (iets wat ik op een of andere manier was vergeten te doen). Wie was die man die ik bij aankomst in dit kantoor was geweest, die de wonderlijkheid van god ja van wat, van alles eigenlijk- niet meer kon inzien?

Ik ging bij Myriam en Randall staan, die een praatje aan het slaan waren met Geoffrey en Santana, en waar ik net nog niet meer kon zien dan uitgebluste collega's, zag ik nu het kleurrijk en wonderbaarlijk spel dat menselijk contact in wezen is. En in een stem die lager, voller en ontspannener klonk dan ik mezelf in

tijden nog had horen praten, zei ik: “Wat een mooie trui heb je vandaag aan, Myriam.”

***

Annie:

Ik heb mezelf altijd als een eenvoudige vrouw gezien die simpelweg haar gevoel trouw probeert te zijn. En al zeker als dat gevoel zich openbaart in de vorm van muziek. Zo kwam ik destijds ook terecht bij Daniel, weet je. Ik was 22 en met enkele vriendinnen op stap. Net toen het een saaie avond leek te worden, hoorde ik muziek komen vanuit de Pollock, een ietwat groezelige kroeg voor oudere studenten in die tijd. Een melodie, gezongen door een warme mannenstem, leek me bij de hand te nemen en naar binnen te trekken. Ik kon mijn vriendinnen enkel overtuigen zo'n soort bar binnen te gaan onder het voorwendsel even uit de kou te zijn om verdere plannen voor de avond te maken. En daar zag ik hem dus voor het eerst. Hij, op dat podium met zijn gitaar en zijn eigen muziek. Het voelde aan als tijdreizen zonder enige logische richting: alsof ik een ongeschreven toekomst met hem kon zien die tegelijkertijd aanvoelde als thuiskomen in een verre, vertrouwde herinnering.

Dat is vandaag bijna dag op dag elf jaar geleden.

Vanochtend klaagde hij bij het opstaan meteen weer over de last in zijn nek. Ik vraag me af of onze kussens niet te weinig steun bieden maar als ik zoiets zeg gaat hij er nooit op in waardoor ik denk: dan google je het zelf maar.

Nu begrijp je natuurlijk dat ik koste wat het kost ruzie wilde vermijden om de dagelijkse routine niet te breken. Nogal achterbaks, dat weet ik, en ga je gang, veroordeel me gerust. Maar als je jezelf denkt te kennen, dan raad ik je aan om eens ontrouw te zijn. Wie liefdesbedrog moet verbergen voor zijn of haar partner moet een uitgekiende imitator worden van het eigen dagelijks gedrag om te kunnen verhullen dat er iets aan de hand is. Ik had mezelf realistisch moeten leren nabootsen en geloof me: je hebt er geen idee van wie je bent tot je je eigen lichaamstaal in de spiegel hebt zien schreeuwen: 'Is dit een goede uitbeelding van wie ik ben en wat ik dagelijks doe?'

Ik kwam uit de douche, wikkelde mijn haar in een handdoek en besepte domweg dan pas dat de kans bestond dat Daniel het vreemd zou vinden dat ik het zou wassen op mijn vrije dag. Misschien liep ik daarom wel iets te opzichtig luchtig de keuken in, wie weet. Hoe dan ook: hoe ik hem daar aantrof, deed me zowat verstenen. Hij zag er in het nauw gedreven uit, als een wild dier in gevaar, waardoor ik er in een fractie van een seconde

van overtuigd was dat hij erachter was gekomen en me alles voor de voeten zou gooien: mijn affaire, hoe lang het al bezig was, waarom het net met Dendrick moest, iemand waar hij zelf zo naar opkeek, etc. Eén loodzwaar moment lang hing de onafwendbaarheid van een ramp in de lucht en zag ik alles waar we al die jaren samen aan hadden gebouwd in mekaar storten. Maar tot mijn grote opluchting verbrak hij die stilte uiteindelijk door simpelweg te vragen... of ik zijn nummer mooi vond. Ik moet er verrast en opgelucht tegelijk uit hebben gezien, en voelde tot overmaat van ramp ook hoe rood ik werd- iets wat, zo zal Daniel je wel vertellen, alleen gebeurt als ik betrap wordt op liegen. Mijn paniecreactie verlamde me en ik viel volledig stil. Gekwetst door mijn onvermogen om te antwoorden, stormde hij het huis uit.

De minuten daarop verliepen in een waas van paniek en vertwijfeling; mijn hart ging tekeer als een gek, ik werd even kortademig en ik weet het niet meer zeker, maar ik denk zelfs dat ik even op mijn bevende handen ging zitten om ze te kalmeren. Van waar kwam deze uitval opeens? Had ik hem gisteren merkbaar minder bevestiging gegeven voor zijn nummer doordat ik met mijn hoofd al bij mijn afspraak met Dendrick vandaag zat? Had Dendrick met iemand gesproken en was het gerucht zo tot bij hem gereisd? Of was alles een misverstand en liep ik het risico

mijn eigen mond voorbij te praten terwijl hij gewoon een slechte dag had?

Toen zag ik iets wat me plots heel scherp en alert maakte, hoe alledaags en onbeduidend het beeld op zich ook was; op het aanrecht lag zijn brooddoos nog met daarin zijn boterhammen met pindakaas.

Mijn pindakaas.

Het belang dat ik hieraan hechtte, kan voor een buitenstaander misschien absurd lijken, maar als je hem kende zoals ik hem kende, wist je hoe wild hij was van die pindakaas, en hoe reëel de kans was dat hij er in zijn middagpauze, eens hij gekalmeerd was misschien, alsnog om zou komen. Voor mijn geestesoog ontwikkelde zich het rampzalige scenario af: Daniels sleutel die rond het middaguur in het slot draaide. Hij die mijn naam riep, gestommel in de slaapkamer hoorde, daar dan binnenkwam en er mij naakt in bed aantrof terwijl Dendrick zich in de kast verschulde. (Niet dat ik begreep hoe minnaars zich in cartoons altijd in de kast konden verschuilen: in welke klerenkast wandel je eventjes zomaar, hup, binnen met al die pakken en hemden? In de onze toch alleszins niet. Maar goed). Ik durfde me niet eens in te beelden wat Daniel zou doen als hij mij met

Dendrick zou betrappen. Ik hoef je niet te vertellen dat mei 2017 me weer voor de geest kwam.

Ik greep de brooddoos, deed mijn jas aan, en vertrok naar Daniels werk.

Tijdens de busrit door de stad bleef ik maar zijn schreeuw horen: “Vind je mijn nummer niet mooi?” Er had een breekbaarheid door zijn stem geschemerd die ik bijzonder pijnlijk vond- die ik hem op een of andere manier zelfs *kwelijk* leek te nemen. Wie was hij na 2017 in godsnaam geworden? Moest ik dan maar definitief afscheid nemen van de Daniel met wie ik jaren geleden in het appartement was getrokken? De versie die nog niet zo godgeklaagd afhankelijk was van mijn bevestiging en best even kon overleven zonder die aanhoudende smeekbede om appreciatie waarvoor ik mij de laatste tijd zo godverdomd verantwoordelijk voelde? Ik werd onrustiger en ontstemder naarmate ik besepte hoe zijn gedrag me in oeverloos nadenken, berekenen, anticiperen duwde. Tot dan toe had ik mijn bedrog zodanig weten te organiseren dat het zonder veel moeite kon plaatsvinden. Maar door Daniels drama-kwartiertje moest ik nu voor één simpele daad van overspel de keuze maken om natgeregend te worden, me te laten opjagen op het openbaar vervoer, en straks iemand van het onthaal naar de mond te praten.

Het hele gedoe maakte me opstandig als een nukkig kind, maar tegelijkertijd ook strijdvaardiger en nog meer gedecideerd; het was pas dan dat ik merkte dat ik de boterhammendoos de hele tijd tegen mijn borst had geklemd waardoor ik op een jonge moeder leek in een zwart-witte oorlogsfilm die haar boreling dicht tegen zich aandrukt tijdens haar vlucht voor soldaten.

Ik gokte welke halte het dichtst bij Daniels werk zou zijn en stapte uit, ploeterde nog een eind door de storm, langs de steenweg, via een smalle strook voetpad naast de hoofdbaan om een dik kwartier later doorweekt aan te komen op het bedrijvencomplex (en om daar tot mijn grote ergernis te merken dat de bus tegenover de ingang van de site ook halt hield).

In de hoge inkomsthal echoden mijn stappen met een ijzeren galm. De balie lag er verlaten bij. Pas toen ik daar stond, besepte ik hoe graag ik wilde verdwijnen- uit mekaar vallen, opgedeeld worden in kleinere eenheden, uiteen breken in miljoenen deeltjes die elk hun eigen weg gingen en voorgoed zouden vergeten van welk onmens ze ooit samen deel uitmaakten. Maar een geluid deed me opschrikken uit mijn gedachten, en toen zag ik ineens dat Daniel voor me stond.

Jonge Daniel.

Oude Daniel. Moeë Daniel. Knappe Daniel. Miserabele Daniel. Hoopje ellende Daniel.

Ik stamelde dat hij zijn boterhammen vergeten was en dat ik wist hoezeer hij die pindakaas lustte. Hij keek me in stilte aan en zag er, eerder tot mijn verrassing, domweg gelukkig uit.

Maar achter die glimlach zag ik weer glashelder de weerloze man waar ik tegenwoordig naast ontwaakte, een schim van de artiest waar ik ooit voor gevallen was.

Getalenteerde Daniel.

Dit was wat er van hem overbleef. Die trui, die broek, dat haar, dat gezicht: een bijeengeraapt hoopje bleke eigenschappen dat volledig te maken of te kraken was met de goedkeuring die hij zou krijgen van mij. Kleine Annie. Onzekere Annie. Sterke Annie. Hopeloze, onverbeterlijk hopeloze Annie.

Om te vermijden dat, zoals daarnet, mijn stilte het ergst mogelijke antwoord zou zijn, zei ik uiteindelijk: “Ik vind je nummer prachtig, Daniel”, en er brak ogenblikkelijk iets in hem waardoor hij vol schoot. Maar als een reflex wendde ik het moment af, hield ik het kort, blokkeerde ik het. Geen tranen.

Hopeloze Annie had nog plannen vandaag.

Alleen had ik geen plannen meer. Onderweg naar huis wist ik dat ik Dendrick zou moeten afbellen. Het moedeloos makende leven overviel me met het besef hoe weinig moeite ik nog overhad voor Daniel, een man die alles voor mij zou doen, terwijl ik bereid leek om alles wat ik had en was te vergooien voor dat platte, momentane, oppervlakkige met Dendrick. Waar Daniel opgetrokken was uit elementen die ter discussie stonden tot ze mijn ja of nee kregen, waardoor mijn goedkeuring evenveel betekende als zijn bestaan bevestigen of ontkennen, verlangde ik naar geen enkele goedkeuring meer van hem. Integendeel; ik merkte zelfs dat ik zijn goedvinden niet enkel afwees, maar dat ik zelfs een ontzettende drang voelde om het te minachten, uit te lachen, te vernederen, te pijnigen om het af te schrikken, en in de plaats daarvan smachtte naar de zegen van iets ordinair, iets futiel, iets hopeloos oppervlakkig, als een kind dat naar een goedkope prul vanuit de kermisetalage verlangt. Ik had gezworen om altijd trouw te blijven aan mijn gevoel, maar de afgelopen jaren was trouw blijven aan Daniel steeds meer gaan aanvoelen als dagelijkse ontrouw aan iets groters. Wat doe je als bij je vriend blijven neerkomt op feitelijke ontrouw aan jezelf?

Dendrick nam niet op. Niet toen ik vanuit de bus belde, niet toen ik opnieuw probeerde nadat ik was uitgestapt. Ik wist dat hij

al onderweg zou zijn, en dat het zelfs moeilijk zou worden om nog voor hem bij ons appartement aan te komen. (Het enige waar ik Dendrick ooit voor op tijd heb weten komen, was een seksafspraak. Voor de rest was te laat komen net zijn ding; hij pochte ermee, beschouwde tijd als valuta; wie op zich kon laten wachten, kon met tijd strooien en was dus rijk. Maar wanneer het aankwam op seks, leek hij eerder als een junk die ongeduldig naast je aan de bankautomaat klaarstond tot je je geld overgaf.)

Uiteindelijk had ik nog maar net mijn schoenen van me afgeschopt toen hij aanbelde. Ik fatsoeneerde mijn haar in de spiegel naast de voordeur, haalde diep adem en telde voor de vorm in stilte tot drie vooraleer ik open deed. Hij leunde in het voorportaal, loerde me aan van boven zijn zonnebril die hij expres laag op zijn neus had gezet. De kans was groot dat hij zoals wel vaker een scène uit een film parodieerde, maar in dat geval begreep ik de referentie niet. Ik probeerde niet te hard van wal te steken om hem niet te bruuskeren- maar wist wel exact wat ik hem op welke manier zou zeggen eenmaal hij mij de kans zou geven; dat vanochtend misschien de bijzondere reeks van opeenvolgende gebeurtenissen was die we nodig hadden om in te zien dat dit triviale ding dat we hadden plaats aan het opeisen was waar geen ruimte te vinden was. Dat we van geluk mochten spreken. Dat de

kans dat zo'n moment nooit buiten onszelf zou bestaan, vrij klein was, maar dat we het hadden gehaald, dat we een verhaal hadden meegemaakt dat zich louter tussen twee mensen had afgespeeld, vacuüm van de rest van de wereld. En dat we daarom dankbaar moesten zijn, en het lot maar niet verder moesten tar-

maar in plaats daarvan kwam hij zonder een woord te zeggen binnen, kustte hij me vlak op de mond en duwde me de hal verder in, opgefokt en agressief. Hij sneed mijn woorden af met zijn opdringerige kussen, joeg op me alsof ik een prooi was, wat me enerzijds afstootte, maar ik anderzijds ook onwerkelijk geil vond. Van het ene op het andere moment stonden we in de slaapkamer, gooide hij me op het bed en kwam hij op me liggen. Vooraleer ik het wist- en vooral: zonder dat ik me nog kon herinneren hoe we ertoe waren gekomen- lagen onze kleren verspreid over de hele ruimte. Ik spreidde mijn benen, liet hem zich ertussen positioneren, sloeg mijn hoofd naar achteren en liet hem in me komen; het ene stuk dat ontbrak in een goedkope en simpele puzzel die enkel voor hem en mij een steekhoudend beeld opleverde. Ik dacht aan niets meer en voelde enkel nog mijn eigen lichaam, een geheel van zenuwen en verbindingen die één leken te zijn met Dendrick. Vanuit mijn waas keek ik op en stelde scherp in de richting van de staande spiegel wat verderop in de kamer, die

uitzicht bood op Dendricks kont die op en neer ging tussen mijn benen, en ik kan je niet beginnen uitleggen hoezeer het vulgaire ervan me opwond.

“Zeg me hoe geil je me vindt”, zei ik zoals altijd bij onze vrijpartijen.

“Ik vind je zo geil”, hijgde hij zoals altijd terug.

“Zeg dat je me wilt”, kreunde ik.

“Ik wil je zo fucking hard...”

Het klonk als muziek, de melodie en het ritme van opwindende muziek die me zelfzeker bij de hand nam en exact wist naar waar het me moest leiden in dit korte, veel te korte leven.

***

Geofrey:

Het is niet evident om je leven in het teken van inkt te laten staan. Je scoort er niet mee op feestjes of houdt er geen pittige anekdotes aan over. Dus probeer ik er als baas voor te zorgen dat ik mijn werknemers op een andere manier kan motiveren. Sinds ik hier aan het roer zit is er elke dag wel iets te doen: gooi-het-in-de-groep-dinsdag, beweeguurtje op woensdag, de wekelijkse happy hour op vrijdag... En dan reken ik er nog niet eens de themadagen bij zoals Halloween, de openbedrijvendag of het teamweekend in

december. Natuurlijk weet ik dat sommige mensen liever gewoon komen opdagen en hun werk doen, daar ben ik me heel bewust van. Mensen die stiekem heimwee hebben naar de tijden van mijn vader. Marc, die ons intussen verliet, zei zich niet te kunnen concentreren door de vele evenementen die ik had opgezet. Goed, puntje van kritiek, dat moet kunnen. Alleen werd hij niet betaald om het grotere plaatje te zien, en ik wel. Velen beseffen niet dat ze met hun zogenaamd “naarstige werkethiek” een gewoonte installeren die ze later zullen bekopen. Preventief ontspannen, daar gaat het om. Zo niet eindig je als papa zelf.

Hij stierf tijdens de werkuren, weet je. Ze vonden hem met zijn hoofd op zijn toetsenbord, middenin een bestelling bij uitgerekend die firma waarover we weleens onenigheid hadden. Duurzaam ondernemen, het onderzoeken van biologische inkt,... het zei hem allemaal niets. Ik kwam wel eens met eigengemaakte dossiers binnen waaraan ik dagen had gewerkt, sterk doordacht, realistisch berekend, om te bewijzen dat het ook anders kon, maar hij wilde er niet van weten. Het schiet nog steeds elke dag door me heen of er een rechtstreekse aanleiding was voor zijn hartaanval en wat zijn laatste gedachten geweest moeten zijn toen hij die bestelling

plaatste. Ik heb hem nooit kunnen zeggen wat ik echt voelde en ik denk dat het ook gevoelsmatig nooit is aangekomen. Telkens wanneer ik toenadering zocht, ontaardde ons gesprek in een ruzie over welke richting het moest uitgaan met mijn leven, dat ik wat meer op mijn broer moest lijken, en dat hij niet kon geloven dat een zoon van hem wilde gaan werken in de ‘softe hulpsector die draaide op mensen die zichzelf problemen aanpraatten.’ Soms vraag ik me af hoe hij nu op me neerkijkt van daarboven, wetende dat het uiteindelijk ik was zijn die de firma overnam. Als je mij dat enkele jaren geleden had gezegd, dan had ik je ook uitgelachen, maar wat kan ik zeggen? Eenmaal de kans zich aandiende, viel alles op zijn plaats. Ook Rebecca vond dat ik ervoor moest gaan, hoewel zij het natuurlijk ook gewoon een spannende gedachte vond samen te zijn met de baas van een heus bedrijf. Wel goed, dan mocht ik misschien niets weten van hoe je inkt aan de man moest brengen, maar ik zou verdomme wel weer wat menselijkheid in het bedrijf brengen!

Neem nu mijn laatste initiatief. Een tijd geleden hadden we hier een spreekster op bezoek die een uiteenzetting kwam doen over positieve bekrachtiging onder werknemers. De dame was ietwat van een ster in de coachingwereld, iets wat zich ook in haar

dagprijs reflecteerde, kan ik je verzekeren. Ze kwam imposant over, mede door haar aparte snit die lange blesen combineerde met kort opgeschoren zijkanten en een brilmontuur die je in deze streken niet vaak ziet. Ze had een presentatie bij waarop in grote letters stond te lezen:

“het LAC-principe:

Leren   het

Appreciëren   te

Communiceren.”

Wees verbaal als het gaat om erkenning! Ze maakte het ene waardevolle punt na het andere, zoals het feit dat we het om een of andere reden gewoon zijn te benoemen wat fout gaat, terwijl we alles wat goed gaat vanzelfsprekend nemen. Maar tot mijn teleurstelling zag ik dat niemand van de werknemers notities maakte, dus ging ik er een tijdje later mee naar Santina, die officieel wel mijn secretaresse is, maar die ik meer als mijn partner in crime zie. (We klikken op een zeer speciale manier, zij en ik.)

Ik zocht met haar een manier om de theorie van die lezing in de praktijk te brengen. Het ene na het andere idee kwam naar boven, maar Santina leek nooit geheel overtuigd te zijn van mijn voorstellen. Om eerlijk te zijn, werd ik na een tijdje wat moedeloos

van haar afwijzingen. Een van de dingen die ik had geleerd in managementcursussen was dat je tijdens brainstormsessies ook minder goede ideeën moest laten passeren, omdat er anders een creatieve blokkade ontstond. Maar goed, dit kon ik Santina niet kwalijk nemen: ze volgde nu eenmaal niet dezelfde navormingen die ik had gevolgd. In ieder geval wilde ik die LAC-methode meteen, hands-on, in daden omzetten. De vraag was hoe we mekaar op de werkvloer konden stimuleren om meer uiting te geven aan positieve bekrachtiging. “Wat als we bijvoorbeeld zouden werken met beloningen voor wie de methode toepast?” opperde ik.

Santina leek alweer niet geheel overtuigd, maar ik nam de vlucht vooruit en stelde voor om iets te doen rond het gegeven van een ‘complimentendag’. Zoals wat dan, vroeg ze zich af, en ik probeerde mijn ergernis over haar toon weg te steken. In geheel bevlogen brainstromstijl flapte ik er mijn eerste beste idee uit: wat als zij en ik op die complimentendag undercover de werkvloer op zouden gaan op zoek naar het eerste spontane compliment dat een werknemer zou geven aan de ander. “En dan wat?” stootte ze uit. “Wat dan ook, Santina!” zei ik, waarschijnlijk iets te kortaf om nog vriendelijk te klinken. “Dan laten we het confettikanon schieten, schiet er feestmuziek aan en maken we kenbaar dat die persoon als

eerste een compliment heeft gegeven en de complimentendag heeft gewonnen of zoiets!” Ik zag dat ze, moeizaam, moeite deed. “Wat zou die dan winnen?”, vroeg ze weer vlak. “De titel!” zei ik. “De eer. De vermelding, gewoon.” Het leek niet echt indruk op haar te maken, en ik begon stilaan aan haar goede intenties te twijfelen. “Maakt niet uit wat ze winnen, Santina, here Jezus zeg. We geven ze een beker. Of de rest van de dag vrij! Het gaat om het idee.’

Santina leek plots geïntrigeerd door de ingeving de rest van de dag vrij te geven, maar haar enthousiasme nam zichtbaar weer af toen ze leek te beseffen dat ze als deel van het undercoverteam zelf niet in aanmerking zou komen om die prijs te winnen. Uiteindelijk mompelde ze iets over het feit dat zo’n complimentenwedstrijd ‘het signaal zou uitzenden dat we de werkvloer aan het controleren waren’ en bovendien vroeg ze zich af wat we zouden doen als er op een hele dag geen enkel compliment zou vallen, maar ik was haar negatief gedoe beu. Haar ingesteldheid deed me aan mijn vader denken en maakte net deel uit van het probleem: nooit eens appreciatie tonen voor nieuwe en frisse ideeën! Nu is er een fijne lijn tussen kritisch meedenken van een medewerker en het rechtuit ondermijnen van autoriteit, dus besloot ik, nog voor ze het idee verder kon afblokken, dat de

brainstormsessie afgelopen was en we nu in organisatiemodus waren overgegaan. Ik droeg haar op een confettikanon te bestellen, en enkele flessen bubbels die ik kon verstoppen in de privékoelkast die papa destijds in zijn kantoor- nu het mijne- had laten installeren.

Vandaag was de dag waarop alles stond te gebeuren. We zouden werken van aan de centrale tafel in de kantoorruimte die werd gebruikt voor open vergaderingen. Aangrenzend aan het aquarium en de koffiezet was het de plaats waar we de meeste gesprekken dachten te kunnen opvangen waarin mogelijks complimenten zouden worden gegeven. Verstoppt in een doos die kuisproducten voor het aquarium leek te bevatten, zaten er twee confettikanonnen; het derde dat we hadden besteld, hadden we de dag ervoor op de parking uitgetest toen iedereen al naar huis was. De truc was om niet te traag en behoedzaam te werk te gaan, maar net kort en gezwind een kordate ruk te geven aan de bovenkant van de koker. Santina plaatste subtiel een celebration-cd in de portatieve cd-speler terwijl die op radiomodus stond en klassieke muziek uitspatterde die speciaal geselecteerd leek te zijn om te corresponderen met de storm die buiten in alle hevigheid aan het woeden was. Nu alles in stelling was gezet, was het een kwestie van wachten. Santina en ik gingen zitten en deden alsof we in stilte de

rapporten van de afgelopen maanden aan het doornemen waren. We waren bereid om desnoods een hele dag niets meer dan dat te doen in afwachting van dat ene magische moment, maar het verloop overtrof onze stoutste verwachtingen: niet eens twintig minuten waren voorbijgegaan vooraleer er een winnaar uit de lucht viel! En als je daar al van schrikt, wacht dan maar tot ik je zeg over wie ik het heb!

Santina en ik stonden net even aan het aquarium wat koffie te tanken en met Myriam te praten over de annulering van een reeks bestellingen, toen Daniel erbij kwam staan met een ietwat vreemde uitdrukking op zijn gezicht; de ware aard ervan kon ik niet meteen plaatsen, maar het neigde alleszins naar plezier. En toen, uit het niets, onderbrak Daniel het gesprek en complimenteerde hij Myriam over haar trui. Ik keek met een ruk naar Santina, die met opengesperde ogen terugkeek. Ze knikte me toe en we wisten beiden wat ons te doen stond: ik nam het confettikanon uit de kartonnen doos, en Santina drukte de cd-modus in. Ik wrong het confettikanon de nek om, waarop dat met een luide knal een wolk van gouden en zilveren slierten en confetti uitspuwde. Nadat er kortstondig paniek ontstond die wat deed denken aan die beelden waarop er een dolle schutter ergens binnenkomt, begreep iedereen uiteindelijk dat er iets werd

gevierd. De muziek klonk feestelijk en opzwevend, waardoor ik in een opwelling, nog beter dan ik op voorhand had kunnen plannen, via een stoel op de archiefkasten ging staan en Santina het teken gaf om de muziek stiller te zetten. Ik legde iedereen uit wat er net gebeurd was: dat dit ‘complimentendag’ was en dat we hadden gewacht op het eerste spontane complimentje van de ene collega tot de andere. Misschien was ik wat te rechtuit toen ik grapte dat Daniel wel de laatste was op mijn lijst van potentiële winnaars en ik zelfs zijn norske uitdrukking imiteerde die hij uitstraalde toen hij binnenkwam, maar goed, zoals je ondertussen wellicht begrepen hebt, heb ik zo mijn eigen stijl. Ik prees daarop hoe zijn stemming helemaal gewisseld was, en terwijl Santina de bubbels voor iedereen uitschonk, legde hij op zijn beurt weer uit dat dat vooral aan zijn prachtige vrouw te danken was die hem vandaag nog maar eens de kracht van appreciatie had geleerd.

Leren het

Appreciëren te

Communiceren.

“Zijn Annie”, zoals hij haar liefdevol noemde, had vandaag trouwens ook vrij, dus misschien zouden ze nog iets samen kunnen doen. Kijk; het is voor zo’n momenten dat je het als baas doet, dat je waarlijk voelt dat je het verschil aan het maken bent.

Ik vroeg de overige collega's aan het raam te staan om hem feestelijk uit te zwaaien op weg naar huis. In mijn verbeelding zag ik hoe hij zijn vrouw thuis zou verrassen en hoe ze de rest van de dag samen zouden doorbrengen. Dat hadden ze verdiend, zeker na wat ze doorgemaakt hadden in 2017. Ik keek op naar boven en zag dat, vrij onverwachts, het wolkendek openbrak. Ik weet dat het melig klinkt, maar ik zou kunnen zweren dat ik mijn vader me rechtstreeks tussen die wolken zag aankijken, en werd warm vanbinnen toen ik zijn zachte stem hoorde zeggen:

“Goed gedaan, jongen.”

***

Dendrick:

Wat wil je dat ik zeg, gast? Al die bitches zijn hetzelfde, weet je. Ik bedoel, tuurlijk ga je wat anders krijgen met pakweg een Russische in je bed dan met een random griet die je hier in de Pollock oppikt. Maar neem het gerust aan van iemand die op tournee is gegaan van de fucking UK tot het achterlijkste gat in Kroatië: uiteindelijk denkt elke meid exact hetzelfde als ze je op dat podium zien. “Die gast kan krijgen wie hij wil”, denken ze, “dus als hij mij hier vanavond boven al die andere bitches kiest, wat maakt dat dan van mij?” Dat is het, man. Schoonheid bestaat uit

twee bewegingen: schoonheid kan niet enkel *zijn*, op zichzelf wat schoonheid zitten te wezen. Het moet ook beoordeeld worden vooraleer het echt is. Ik bedoel, sommige van die meiden op de eerste rijen van onze shows, dat zijn fucking godinnen man, ze stralen harder dan de zon, hoe ze hier lopen zonder beha aan, hun tietjes priemend door hun shirtjes. Maar alsof ze zelf geen ogen in hun kop hebben, zien ze hun aantrekkelijkheid pas wanneer het via mijn aandacht voor hen wordt omgeleid. Pas dan kunnen ze zien hoe indrukwekkend hun verschijning is.

Het probleem met die bevestiging is natuurlijk wel dat, eens je ze gegeven hebt, ze er nooit meer over ophouden, man. Onwaarschijnlijk. Neem nu die meid waar ik gisterennacht mee was. Kenzy, een griet van 21 die al twee jaar blijft rondhangen na onze optredens. Intussen zie ik ze zowat om de maand, misschien wat meer. Ze staat erop om het een soort relatietje te noemen, wat me niet stoort, als zij zichzelf wil wijsmaken dat ik het er maar bij eentje houd. Maar die chick begint zich nu wel heel erg als een vriendinnetje te gedragen. Dus gooit ze me gisteren ineens in 't gezicht dat ik me niet meer kon herinneren wat ik 'r zowat een jaar geleden zou hebben gezegd over haar ogen. Ik had zoiets van wtf, gast?

Dit is mijn theorie over hoe vrouwen met complimenten omgaan: het leven is een constante stroom, een race waarin het zwemmen of verzuipen is, juist? Daarin kan je een compliment maar het best zien als een stukje eiland om op uit te rusten en even te genieten vooraleer je weer verder ploetert naar een volgende halte; heel even een stukje fucking vaste grond onder je voeten van waar je een moment de stroom kan aanschouwen die de dagelijkse strijd om erkenning is. Maar wijven man, die gaan niet enkel zitten uitrusten op dat eiland. Nee gast, die gaan het er zich eerder comfortabel op maken. Ze gaan dat stukje eiland liggen claimen als rechtmatig verworven, onvervreemdbaar en voor eeuwig het hunne. Ze behandelen het als fucking bouwgrond waarop ze een hele fucking villa gaan zitten bouwen, waar ze jaren later nog steeds in wonen, met plannen voor wat verbouwingen en al! Terwijl jij en ik beiden weten dat dat stukje eiland daar helemaal niet op voorzien is. Maar wie mag het dan bekopen wanneer ze uiteindelijk hun hele hebben en houden verliezen in de onvermijdelijke, onverbiddelijke overstroming die de fucking tijd is? Juist ja. Ze komen achter je aan, ook al waren zij in de eerste plaats de geschifte bitches die zo gek waren om alles wat ze hadden te investeren in dat ene kleine ding dat je hen ooit zei over weet ik veel, niet meer dan hun mooie benen of ogen!

Anyway, waar was ik? Oh ja. Na vannacht liep ik dus met blauwe ballen in die kutregen terug naar mijn auto, blij dat ik in de ochtend nog een date had met die chick van Daniel. Goed, die was al een pak ouder, maar dat vond ik in het licht van de omstandigheden niet eens slecht nieuws. Oudere grieten vanaf dertig vragen je ten minste niet te dealen met hun problemen. We hadden een volwassen relatie, zij en ik, zoals gezonde en gearde mensen: neuken bij mij, samenleven en praten bij haar vaste vriend. Daar kunnen die 21-jarigen nog wat van leren.

Dat het net de meid van Daniel moest zijn, was misschien wel hard, toegegeven. Daniel en ik, dat was iets speciaals. We hadden samen meer meegemaakt dan m'n brein nog kon bijhouden, hoewel hij zelfs tijdens de tours in onze beginjaren altijd al snel ging slapen na de shows. In het begin dachten we altijd dat hij het ongemerkt was afgebold met een van de meiden die er backstage rondhingen, maar al snel kwamen we erachter dat hij echt gewoon ging slapen, alleen, in zijn hotelkamer. Ik zou er niet eens van opkijken mocht blijken dat hij zich, uit trouw aan zijn vriendinnetje aan het thuisfront, niet eens afrukte op die groupies toen hij alleen was. Zelfs toen deed hij altijd heel serieus over alles. Dan zei hij dingen als 'dat hij door trouw te zijn niet enkel een beter mens werd, maar ook een betere schrijver'- en

daar had ik echt de schijt aan, man. Dat toontje waarop hij het zei ook; gewoon zijn zieke manier om me te provoceren, om niet alleen mijn nummers kut te noemen, maar in één moeite ook neer te kijken op wie ik was en hoe ik mijn leven leidde. Echt fucked up dat 'ie zo sprak, man.

Ik denk dat die uitspraak nog meespeelde toen ik Annie verleden jaar voor het eerst zag.

Hij had me een uitnodiging gestuurd om te komen kijken naar de voorstelling van zijn eerste solomateriaal. Ik dacht: whatever, waarom ook niet. Domme zet, bleek achteraf. Had ik het maar nooit moeten aanhoren allemaal, die nummers van hem en hoe fucking goed ze waren, pijnlijk goed, van het eerste tot het laatste. Song na song, akkoord na akkoord, woord na woord werd ik steeds moedelozer en kwader; ik hoef dit niet te pikken dacht ik, dit ongelijk verdeeld talent dat het leven me pesterig voor ogen hield. En net toen ik zowat halverwege de set onmerkbaar wilde vertrekken, zag ik ze staan.

Zijn hoedster.

Zijn muze.

Het wonderwezen waardoor hij deze dingen was gaan schrijven.

Ik weet nog niet of ik d'r eigenlijk ooit echt aantrekkelijk heb gevonden voor wie ze was of niet.

De eerste keer hadden we gezegd dat het bij één keer zou blijven en de tweede keer dat het bij twee keer zou blijven; de derde keer hebben we niets meer gezegd. En zoals ik al zei, ik ga niet met een griet zitten afspreken om dan lekker te gaan bijpraten over haar vriend, maar wanneer Annie het over Daniel had, luisterde ik natuurlijk wel. Ze vertelde over een moeilijke periode die hij had doorgemaakt enkele jaren geleden toen zij eens in een open bui had toegegeven dat ze er soms aan dacht hem te verlaten. Daarop was hij een hele tijd spoorloos geweest en wanneer ze hem terug hadden gevonden, hadden ze met de familie beslist dat het beter zou zijn om hem even te laten opnemen. Net goed, dacht ik eerst nog, maar na een tijdje werd het gewoon een droevig verhaal zonder meer. Vorige keer zei ze me onder het weer aankleden zelfs dat Daniel naar me opkeek, naar de persoon die ik kon zijn op het podium. Maar fuck dat. Dat had hij me best wel kunnen zeggen in de jaren dat we samen on the road waren. Best bitter dat ik zijn vriendin achter zijn rug om moet neuken om dat te weten te komen. Had je me zelf ook wel eens in mijn gezicht kunnen zeggen, gast. Had het allemaal zo ver niet moeten komen. Gewoon

even je knop omdraaien en zeggen dat ik ook nummers in me had. Dat er meer in me zat dan die kerel die gewoon wat vooraan de smoel en het lijf en de hele seks van de band staat te wezen.

Dus anyway, ik ben Annie aan het neuken en we kijken mekaar recht in de ogen, ik lig op haar in te beuken, mijn voorhoofd tegen het hare aangedrukt, onze blikken strak naar mekaar toe, en ineens verandert ze in Kenzy, zomaar, onder mijn ogen, verandert ze in Kenzy! Dus draai ik haar om zodat ze op haar buik ligt en ik haar langs achter kan nemen zoals ze het graag heeft, Kenzy bedoel ik, niet Annie, maar terwijl ik daarmee bezig ben, kijkt ze weer om en ik zie dat ze nu veranderd is in Samantha, waardoor ik haar van het bed moet nemen om haar rechtstaand te pakken, tegen het tafeltje met de spiegel waaraan ik me voorstel dat ze haar make-up doet, waarop ze plots weer verandert in Naomi, waardoor ik haar weer op het bed plof, enzovoort enzovoort. Er is helemaal geen Annie meer man, er is enkel een lichaam, een omhulsel, een vrouwelijke mal ofzo om personages in te huizen, de ene na de andere, en ik roep alle meiden in me op die ik over de jaren heen heb geneukt en plaats ze in het beeld dat zich voor me afspeelt, en wanneer ik me geen meiden meer kan voorstellen, herbegint ik weer van vooraf aan met Kenzy, en

Samantha, enzovoort. Ze zijn er allemaal, een voor een, alle meiden die ik de afgelopen jaren zo lekker heb geneukt terwijl Daniel zich zat af te trekken in zijn hotelkamer, en ik zit ze allemaal te neuken in die fucking slaapkamer van Daniel, al die meiden komen samen in zijn Annie, zijn onvoldane muze die diep vanbinnen even leeg is als al die chicks waar hij op neerkeek, Annie bestaat uit al die meiden en Annie zelf is nu helemaal verdwenen totdat

Totdat.

De eerste pijn die ik voel, komt door Annie die plots mijn trommelvlies aan flarden schreeuwt- daarna denk ik dan weer dat ik een foute beweging heb gemaakt- ik zweer het je, het duurt een eeuwigheid tot ik doorheb dat ik word aangevallen, laat staan dat ik snap dat er wat in mijn rug steekt. Annie roept Daniels naam uit, opnieuw en opnieuw en opnieuw en uiteindelijk probeer ik te kijken naar mijn rug, naar iets wat ik zelf niet kan zien en waarvan ik de ernst enkel kan afleiden via de gruwel die het op Annies gezicht teweegbrengt. En dan, ja, dan word ik me gewaar van het bloed, en bij het zien daarvan dringt ook de echte steek door. Ook pijn heeft soms behoefte aan twee bewegingen; de mijne wordt pas

realiteit door het beeld van witte lakens gedrenkt in bloed. Ik grijp naar mijn achterkant en voel iets dat ik niet anders kan omschrijven dan een metalen stang- een fucking machete is het eerste wat in me opkomt, hoe absurd ook, waardoor ik in een flits Daniel door zijn appartement zie lopen met zo'n dr. Livingstonehoedje op, de jungle doorklievend tot hij ons, twee beesten, in de slaapkamer aantreft. Er komt me nog een beeld voor de geest, iets wat ik ooit in een documentaire heb gezien: een tekening van een Bosjesman die zo'n hakmes van een koloniaal had afgepakt en daarmee stond te zwaaien, waarop de commentatorstem ingehouden ironisch zei: "en wie een machete van naderbij leert kennen, overleeft het niet om het na te vertellen." Zo ga ik dus sterven, denk ik bij mezelf: afgeslacht in een antropologische docu over de gevaren van vreemdgaan. Maar waar zou hij een machete vandaan gehaald hebben?

Goed, het heeft geen zin om hier verder op in te gaan; ik zal er nooit achter komen wat er in me vastgehakt zit, dus wat maakt het ook uit? Wel val ik nog van het bed wanneer ik probeer op te staan en kom ik met een harde smak op de vloer terecht waardoor ik uiteindelijk gewoon wat op hun slaapkamerparket lig te bloeden als een dier, een fucking beest in een slachthuis, man. Ik zie ze nog

ruzie maken, maar het geluid van de scène ontbreekt, waardoor ik snap dat ik bijna het bewustzijn ga verliezen. Het laatste wat bij mijn weten gebeurt is dat Annie nog naar me toe komt rennen, mijn gezicht vastneemt en me met alle macht probeert wakker te houden. En ja, denk ik, terwijl ik haar gezicht aanschouw. Ja, ik vind haar wel aantrekkelijk, ook los van deze hele kloterij met Daniel. Ze is een mooie vrouw, Annie. Vreemd dat me dat in al die tijd nooit is opgevallen, denk ik.

En dan wordt alles zwart, pikdonker gewoon.

Ik zie mezelf van bovenaf zwemmen in de banen tussen de eilandjes van waarop de meiden die ik daarnet nog aan het neuken was, staan te kijken. Ze roepen me toe vanuit hun hutjes en gazebo's, hun postmoderne blokkendoosvilla's en pompeuze kastelen, veel te groot en te lomp voor de grond waarop ze staan te wankelen. Allen staan ze er helemaal alleen, met verwrongen gezichten, vloekend, tierend. Ze schelden me uit, verwensen me, roepen de zeegoden aan om uit de golven die om me heen slaan een storm te boetseren die me voor eens en voor altijd kan onderdompelen in de vergetelheid.

Maar ik kan niet zeggen dat ze me veel doen, echt niet. Voor zover ik kan zien, haal ik het wel. Mijn hoop dat er verder iets

op me wacht neemt met elke slag af, maar om een of andere reden
blijf ik toch verder gaan, zwemmend, zwoegend, vooruit
ploeterend.

Nog even tot ik de stukjes land, die van bovenaf niet meer
dan vlokjes lijken in een onmetelijke zee, achter me laat en de
open horizon tegemoet zwem,
opgaand in de rust van die eindeloze blauwe vlakte.

***